

Zwolnienia podatk. i celne parafii - wyr.NSA 2IV99

Wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego — Ośrodek Zamiejscowy w Gdańsku z dnia 21 maja 1999 r. (I SA/Gd 1215/97)

Przewodniczący: Sędzia NSA E. Anyżewska. Sędziowie NSA: M. Tomaszewska, E. Rischka (sprawozdawca). Protokolant: W. Kontna.

Naczelny Sąd Administracyjny — Ośrodek Zamiejscowy w Gdańsku po rozpoznaniu w dniu 21 maja 1999 r. sprawy ze skargi Parafii Rzymsko-Katolickiej p.w. św. A.S. w C.W. na decyzję Izby Skarbowej w G. z dnia 27 czerwca 1997 r. Nr IS.PR-2/82/w-20/97/03 w przedmiocie podatku obrotowego za 1992 r. oddala skargę.

Uzasadnienie

Izba Skarbowa w G. zaskarżoną do Sądu decyzją z dnia 27 czerwca 1997 r. działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa utrzymała w mocy decyzję Urzędu Skarbowego w T. z dnia 11 marca 1997 r. ustalającą dla Parafii Rzymsko-Katolickiej p.w. św. A.S. w C.W. zobowiązanie w podatku obrotowym za 1992 r. w kwocie 31.344,60 zł (po denominacji).

W uzasadnieniu wywiedziono, że organ pierwszej instancji rozpoznając sprawę na skutek żądania skierowania sprawy na drogę postępowania w sprawach zobowiązań podatkowych ustalił, że Parafia w 1992 r. sprowadziła z zagranicy następujące ilości towarów:

- margaryna	Sarina	op.	500	g	-	szt.	64.512
- margaryna	Delikata	op.	500	g	-	szt.	265.680
- olej	słonecznikowy	but.	1l	-	-	szt.	24.300
- orzeszki	ziemne	op.	200	g	-	szt.	8.400
- herbata cytrynowa		op.	400	g	-	szt.	14.784

Po stwierdzeniu, iż brak jest jakichkolwiek danych, iż ww. towary przeznaczone na cele charytatywne i przyjęciu, iż sprowadzone ilości wskazują na handlowe przeznaczenie tych towarów organ pierwszej instancji oszacował obrót na tenże rok podatkowy na kwotę 4.132.203.936 st.zł, przyjmując ilości towarów wynikające z posiadanych dokumentów oraz średnie ceny stosowane przez Parafię Rzymsko-Katolicką p.w. św. B.A. w G., Spółkę „I.-H.” w P.G. oraz hurtownię „E.-K.” w G.

Ustalony obrót opodatkowano według stawki 1%, ustalając należny podatek obrotowy w kwocie 4.132,20 zł (po denominacji).

Ponadto ww. Urząd Skarbowy wobec nieuznania charytatywnego celu sprowadzonych towarów, naliczył za rok 1992 podatek obrotowy od towarów sprowadzonych z zagranicy przyjmując za podstawę wartości towarów wynikające z rachunków dostawców niemieckich w kwocie 2.603.701.636 zł, powiększone o wartość celną towarów obliczoną na podstawie decyzji Urzędu Celnego w wysokości 950.911.944 zł oraz uwzględniając wynikające z decyzji Urzędu Celnego cło w kwocie 332.818.000 zł.

Ustaloną w ten sposób podstawę opodatkowania w wysokości 3.887.481.580 zł opodatkowano wg stawki 7%, a zatem podatek obrotowy od towarów sprowadzonych z zagranicy wyniósł 27.212,40 zł (po denominacji).

W ocenie Izby podniesione w odwołaniu zarzuty niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności niezapoznanie strony z aktami Prokuratury Rejonowej G.-P. 2 DS 3119/95 nie zasługują na uwzględnienie, albowiem strona pomimo dodatkowego wezwania przez Izbę nie wykazała związku pomiędzy toczącym się w prokuraturze postępowaniem a przedmiotową sprawą.

W ocenie Izby organ pierwszej instancji zasadnie uznał, iż Parafia nie spełnia warunków z art. 56 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 1989 r. Nr 29 poz. 154 z późn. zm.) pozwalającego na zwolnienie z podatku obrotowego towarów sprowadzonych z zagranicy, skoro strona nie przedstawiła żadnych dowodów odnośnie przekazania towarów sprowadzonych z zagranicy na cele charytatywne, a wręcz stwierdziła, że „nie ma i nigdy nie miała rozliczenia dostaw sprowadzonych w 1992 r. artykułów spożywczych”.

Konsekwencją powyższego, a także zważywszy na ilość sprowadzonego towaru i jego jednorodność zasadnie - zdaniem Izby — organ pierwszej instancji przyjął, iż towar sprowadzony został w celach handlowych.

Organ odwoławczy uznał za prawidłowe ustalenie obrotu w drodze szacunku na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o zobowiązaniach podatkowych, jak i zastosowaną metodę polegającą na przyjęciu średnich cen sprzedaży poszczególnych towarów wynikających z wystawionych w 1992 r. dowodów sprzedaży innych podmiotów gospodarczych oraz przyjęciu ilości towarów wynikających z rachunków dostawców niemieckich oraz dokumentów celnych.

Ustalona w ten sposób wartość obrotu za rok 1992 w kwocie 4.132.203.936 zł odpowiada — zdaniem Izby - rzeczywistym rozmiarom prowadzonej działalności.

Wobec nieprzedłożenia przez stronę remanentu na dzień 31 grudnia 1992 r. należało przyjąć, że towar został sprzedany w całości do końca grudnia 1992 r., a zatem — stwierdza Izba — organ pierwszej instancji prawidłowo określił podatek obrotowy w wysokości 4.132,20 zł, tj. 1% od obrotu zgodnie z przepisem § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 kwietnia 1991 r. w sprawie stawek podatku obrotowego od osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, ulg, zwolnień i trybu płatności tego podatku (Dz. U. 1991 r. Nr 38 poz. 165 z późn. zm.).

Izba podsumowując zarzuty z odwołania stwierdza, że:

- strona nie kwestionowała w postępowaniu podatkowym faktu sprowadzenia towarów odnośnie asortymentu i ilości podanych w zaskarżonej decyzji,

- strona ani w odwołaniu ani w toku prowadzonego postępowania podatkowego nie podważała autentyczności rachunków dostawców zagranicznych; nie wniosła również odwołania od decyzji Urzędu Celnego w G., a właśnie te dokumenty były podstawą ustaleń zawartych w decyzji Urzędu Skarbowego w T.,

- postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Rejonową G.-P. w sprawie 2 Ds 3119/95 dotyczy wyłącznie 8 dostaw towarów przekazanych Spółce „I.-H.” w P.G., które to dostawy nie zostały uwzględnione w zaskarżonej decyzji, a zatem postępowanie to pozostaje bez wpływu na ustalenia zawarte w zaskarżonej decyzji,

- strona nie przedstawiła żadnych dowodów o przeznaczeniu towarów na cele charytatywne i wreszcie stwierdza Izba:

- ceny przyjęte przez organ pierwszej instancji do szacunkowego ustalenia obrotu znajdują odzwierciedlenie w załączonych do akt sprawy rachunkach, a strona nie przedstawiła żadnych dowodów, iż nie odzwierciedlają one cen stosowanych w 1992 r.

W skardze wniesionej do Naczelnego Sądu Administracyjnego skarżąca zarzuca organom podatkowym naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności:

- art. 7 kpa poprzez niepodjęcie przez Izbę wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego,

- art. 8 kpa poprzez prowadzenie postępowania w sposób naruszający zaufanie podatnika do organów państwa,

- art. 77 § 1 kpa poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego,

- art. 80 kpa poprzez złamanie zasady swobodnej oceny dowodów i konieczności uwzględnienia w toku postępowania całokształtu materiału dowodowego.

Powyższe uchybienia w ocenie skarżącej uzasadniają jej wniosek o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W rozwinięciu skargi strona podaje, iż organy podatkowe rozstrzygając sprawę w przeważającej części oparły się na ustaleniach postępowania celnego, które było przez stronę kwestionowane w toku postępowania w sprawie 2Ds 3119/95 zakończonego wniesieniem aktu oskarżenia przeciwko księdzu Kazimierzowi S. do Sądu Rejonowego w G., a w którym to postępowaniu wykazano, że część dokumentów jako podpisanych przez księdza S. została sfałszowana.

Strona zarzuca organom podatkowym nieuwzględnienie wniosku Parafii o przesłuchanie właścicieli firmy niemieckiej, która przekazała dary, niesprawdzenie oryginałów urzędów finansowych w Niemczech, przesłuchanie urzędników urzędów celnych w K. i w B., niepoczynienie ustaleń kto zakupił towar za granicą, kto ten towar wprowadził na polski obszar celny, przez kogo i komu towar ten został odsprzedany.

Strona wyjaśniła, że Firma „I.-H.” nadużyła zaufania Parafii, sprowadzała bowiem towary, których podatnikowi nie przekazywała.

I wreszcie strona skarżąca stwierdza, że do dnia wniesienia skargi nie mogła wystąpić o wznowienie postępowania w sprawach celnych, skoro mimo wielokrotnych monitów nie

udostępniono jej w toku postępowania karnego nawet opinii grafologicznej.

Izba w odpowiedzi na skargę wnosząc o jej oddalenie w pełni podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, a odnośnie zarzutów naruszenia przez organy podatkowe przepisów proceduralnych Izba stwierdziła, iż organy podatkowe podjęły kroki do dokładnego wyjaśnienia sprawy o czym świadczą akta, zaś obowiązek poszukiwania dowodów ciąży nie tylko na organie ale i na stronie w swoim dobrze rozumianym interesie.

Oдноśnie zarzutu pominięcia dowodu z akt prokuratorskich Izba wyjaśnia, iż postępowanie podatkowe dotyczyło 10 dostaw otrzymanych przez skarżącą, co do autentyczności rachunków tychże dostaw nigdy strona nie wносиła żadnych zastrzeżeń, nie odwoływała się również od decyzji Urzędu Celnego, natomiast postępowanie karne dotyczy 8 dostaw towarów przyjętych do sprzedaży przez Spółkę „I.-H.” nie objętych przedmiotową decyzją, a zatem brak było przesłanek do uwzględnienia również wniosku strony odnośnie słuchania celników niemieckich czy niemieckich dostawców; Izba podkreśliła, że strona nigdy nie kwestionowała autentyczności dokumentów źródłowych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia przyjętego w niniejszej sprawie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Sąd administracyjny wyposażony został w funkcje kontrolne, co oznacza, że w przypadku zaskarżenia decyzji Sąd bada zgodność zaskarżonej decyzji z przepisami prawa (art. 21 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym Dz. U. 1995 r. Nr 74 poz. 368).

W ustalonym bezspornie stanie faktycznym zarzuty skargi nie zasługują na uwzględnienie, albowiem nietrafny jest zarzut naruszenia przepisów procesowych przez organy podatkowe.

Organy podatkowe ustalając skarżącej zobowiązanie w podatku obrotowym za 1992 r. w stopniu niezbędnym dla rozstrzygnięcia sprawy zebrały materiał dowodowy, który poddały rzetelnej ocenie w granicach swobodnej oceny dowodów, a wyciągniętych wnioskom nie sposób zarzucić dowolności.

Twierdzenie strony, że organy podatkowe rozstrzygające sprawę oparły się w przeważającej części na ustaleniach postępowania celnego, które były przez stronę kwestionowane w toku postępowania karnego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową G.-P. w G. - 2 Ds 3119/95, nie znalazło potwierdzenia w sprawie, skoro z zaskarżonej decyzji wynika, a czego strona nie kwestionowała, że postępowanie karne 2 Ds 3119/95 prowadzone przez Prokuraturę dotyczy wyłącznie 8 dostaw towarów przyjętych do sprzedaży przez Spółkę „I.-H.” w P.G. i nie są objęte przedmiotową decyzją.

W celu ustalenia związku pomiędzy toczącym się postępowaniem karnym a rozstrzyganą sprawą, Izba Skarbowa w G. zwróciła się do pełnomocnika strony pismem z dnia 26 maja 1997 r. o udzielenie informacji oraz przedłożenie stosownych dowodów potwierdzających w jakim zakresie materiał zebrany w tamtej sprawie ma znaczenie dla toczącego się postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na wezwanie Izby Skarbowej pełnomocnik strony w piśmie z dnia 9 czerwca 1997 r. udzieliła jedynie informacji o zakresie toczącego się postępowania karnego, nie wyjaśniła jednak w jakim stopniu ma ono wpływ na rozpatrywaną sprawę.

Na podstawie przedstawionego stanu faktycznego Izba Skarbowa zasadnie stwierdziła, że brak jest jakiegokolwiek związku między postępowaniem karnym i zaskarżonym postępowaniem podatkowym. Prokuratura Rejonowa oraz w konsekwencji Sąd będą rozpatrywać tylko autentyczność dokumentów objętych postępowaniem karnym dotyczącym 8 dostaw wyłączonych z omawianego postępowania podatkowego. Natomiast odnośnie dokumentów stanowiących podstawę ustalenia zobowiązania podatkowego za rok 1992 strona nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do organów ścigania. W trakcie całego postępowania podatkowego oraz w złożonej skardze nie podważano również autentyczności rachunków dostawców zagranicznych. Nie wniesiono także odwołania od prawomocnych decyzji Urzędu Celnego w G.

W świetle powyższego Izba zasadnie wywiodła, że brak było przesłanek do uwzględnienia przez organa podatkowe wniosku strony odnośnie przesłuchania właścicieli firmy niemieckiej, która przekazywała dary do Polski, sprawdzenia w Republice Federalnej Niemiec oryginałów urzędzeń finansowych, przesłuchania urzędników Urzędów Celnych w K. i w B. oraz ustalenia kto zakupił towar za granicą, przez kogo został wprowadzony na polski obszar celny i przez kogo oraz komu został odsprzedany, skoro strona nie podważała autentyczności dokumentów źródłowych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia przyjętego w niniejszej sprawie.

Bez związku z rozpatrywaną sprawą pozostaje również stwierdzenie strony, że w toku postępowania prowadzonego przez prokuraturę ustalono, iż część dokumentów, które Urząd Celny w G., Urząd Kontroli Skarbowej w G. i Urząd Skarbowy w T. uznały jako podpisane przez księdza S. jest sfałszowana, gdyż powyższe nie dotyczy dokumentów objętych przedmiotowym postępowaniem podatkowym.

W podanym stanie faktycznym bezzasadny jest zarzut skarżącej, że organa podatkowe z naruszeniem postanowień art. 77 § 1 kpa nie zebrały i nie rozpatrzyły w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego, gdyż brak było podstaw do uwzględnienia materiałów nie związanych z rozstrzyganą sprawą.

W podanym stanie faktycznym stwierdzić należy, iż organa podatkowe oceniły, zgodnie z art. 80 kpa, czy dana okoliczność została udowodniona na podstawie całokształtu materiału dowodowego, a w zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 107 kpa wskazano jakie fakty uznano za udowodnione oraz dowody, na których się oparto.

Wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 9 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku obrotowym (Tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 43 poz. 191 z późn. zm.) przy opodatkowaniu towarów sprowadzonych lub nadesłanych z zagranicy za obrót uważa się wartość celną tych towarów powiększoną o należne cło. Natomiast przepis art. 11 tej ustawy stanowi, iż urzędy celne były zobowiązane obliczać należny podatek obrotowy od towarów sprowadzonych lub nadesłanych z zagranicy i przekazywać pobrany podatek za okresy miesięczne do kasy lub na rachunek Urzędu Skarbowego.

Odstępstwo od powyższej zasady, w okresie objętym zaskarżoną decyzją, przewidywał przepis § 5 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 kwietnia 1992 r. w sprawie stawek podatku obrotowego od towarów sprowadzanych lub nadsyłanych z zagranicy oraz zwolnień od tego podatku (Dz. U. 1992 r. Nr 32 poz. 140) zwalniający od podatku obrotowego towary zwolnione od cła na podstawie art. 56 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 1989 r. Nr 29 poz. 154 z późn. zm.).

W niniejszej sprawie Urząd Celny towary sprowadzone przez Parafię w roku 1992 zwolnił od cła podając jako podstawę art. 56 cyt. ustawy z dnia 17 maja 1989 r. oraz od podatku obrotowego na podstawie cytowanego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 kwietnia 1992 r. — jako dary otrzymane z zagranicy przeznaczone na cele charytatywno-opiekuńcze.

Następnie w związku z wyjściem na jaw istotnych dla sprawy nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji nie znanych organowi, który wydał decyzję, a świadczących o tym, że przedmiotowy towar nie był darem na cele charytatywno-opiekuńcze lecz został zakupiony przez Parafię Rzymsko-Katolicką św. A.S. w C.W., a tym samym nie zaistniały okoliczności uprawniające do zwolnienia od cła na podstawie przepisów art. 56 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, Urząd Celny w G. w dniach 14-27 października 1994 r. wydał decyzje uchylające w całości decyzje SAD oraz ustalające dla sprowadzonego towaru wartość celną i wymierzające cło importowe za uprzednio dopuszczony do obrotu na polskim obszarze celnym przedmiotowy towar.

Powyższe dotyczyło dostaw objętych dokumentami SAD IM 020300/008285 z dnia 16 października 1992 r., SAD IM 020300/008812 z dnia 31 października 1992 r. oraz SAD IM 020301/008886 z dnia 2 listopada 1992 r.

Decyzje Urzędu Celnego w G. uprawomocniły się w terminie 14 dni od dnia ich doręczenia, gdyż Parafia nie wniosła od nich odwołania, akceptując tym samym zawarte w nich ustalenia. Stan faktyczny w tym zakresie potwierdzają pisma strony skarżącej wnoszone w postępowaniu podatkowym.

W świetle powyższego po wymierzeniu przez Urząd Celny w G. cła na towary sprowadzone przez Parafię zasadnie organy wywiadyły, że brak jest podstaw do zwolnienia tych towarów z opodatkowania podatkiem obrotowym, gdyż jak wskazano wyżej zwolnienie w tym zakresie wynikające z rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 kwietnia 1992 r. dotyczyło wyłącznie towarów zwolnionych od cła.

Podstawę opodatkowania podatkiem obrotowym od towarów sprowadzonych z zagranicy organy podatkowe zasadnie ustaliły na podstawie posiadanych dokumentów: nie kwestionowanych przez stronę rachunków dostawców niemieckich oraz prawomocnych decyzji Urzędu Celnego w G., zaś stawkę podatku w wysokości 7% Urząd prawidłowo przyjął zgodnie z załącznikiem nr 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 kwietnia 1992 r. w sprawie stawek podatku obrotowego od towarów sprowadzanych lub nadsyłanych z zagranicy oraz

zwolnień od tego podatku (Dz. U. 1992 r. Nr 32 poz. 140 z późn. zm.).

Z akt sprawy wynika, że pomimo wielokrotnych działań organów podatkowych zmierzających do wyjaśnienia sprawy, o czym świadczą kierowane do pełnomocnika strony pisma organów podatkowych, podatnik nie przedstawił żadnych dowodów o rzeczywistym przeznaczeniu towarów sprowadzonych z zagranicy, które zgodnie z intencją dostawcy niemieckiego powinny zostać przeznaczone na cele charytatywne. Powyższe potwierdzają m.in. pisma Inspektora Kontroli Skarbowej z dnia 16 maja 1995 r., 21 sierpnia 1995 r. i 14 września 1995 r., Urzędu Skarbowego w T. z dnia 24 października 1996 r. oraz Izby skarbowej w G. z dnia 26 maja 1997 r.

W świetle powyższego nietrafnie skarżąca zarzuca organom naruszenie przepisów art. 7 i 8 kpa. Wręcz przeciwnie, analiza akt wykazuje, że organa podatkowe podjęły kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, o czym świadczy przedłożony materiał dowodowy.

Strona w trakcie postępowania podatkowego oraz we wniesionej skardze stwierdza, że do parafii docierały dary, które rozdawano bezpłatnie, a mimo to nie przedstawiono żadnych dowodów o przeznaczeniu towarów na cele charytatywne. Według wyjaśnień pełnomocnika strony złożonych w pismach z dnia 8 września 1995 r. oraz 28 września 1995 r. parafia „*nie ma i nigdy nie miała rozliczenia dostaw sprowadzonych w 1992 r. artykułów spożywczych*”. Powyższe w pełni uzasadniało stanowisko organów podatkowych odnośnie handlowego przeznaczenia tychże towarów.

Izba zasadnie podkreśliła, iż zgodnie z komentarzem do art. 77 kpa zawartym w wydaniu Kodeksu postępowania administracyjnego autorstwa Zbigniewa Janowicza (Wydawnictwo Naukowe PWN Warszawa-Poznań 1992 r.) obowiązek poszukiwania dowodów cięży nie tylko na organie administracji, obarcza on także stronę, która w swoim dobrze rozumianym interesie powinna wykazywać dbałość o przedstawienie środków dowodowych.

W tym zakresie strona ograniczyła się wyłącznie do stwierdzenia, że nie posiada żadnej dokumentacji dotyczącej przekazywania towarów na cele charytatywne, nie wskazując chociażby na czyją rzecz i w jakich ilościach ww. towary były przekazywane.

Konsekwencją nieudokumentowania przez stronę faktu przekazania sprowadzonych towarów na cele charytatywne oraz zważywszy na ilości towarów i ich jednorodność było przyjęcie, że towar został sprowadzony w celach handlowych.

Wobec braku jakiegokolwiek dokumentacji i ewidencji dotyczącej sprzedaży sprowadzonych towarów organy zasadnie za rok 1992 ustaliły szacunkowo obrót na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Tekst jednolity: Dz. U. 1993 r. Nr 108 poz. 486 z późn. zm.).

Również przyjęta przez Urząd metoda szacunku oparta na ilości towarów, wynikających z rachunków dostawców niemieckich oraz dokumentów celnych, przyjęcie średnich cen sprzedaży poszczególnych towarów wynikające z wystawionych w 1992 r. dowodów sprzedaży innych podmiotów gospodarczych, znajdujące odzwierciedlenie w załączonych do akt sprawy rachunkach, w sytuacji gdy strona nie przedstawiła żadnych dowodów, iż nie odzwierciedlają one cen stosowanych w 1992 r., nie budzi zastrzeżeń Sądu.

W świetle powyższego ustaloną na tej podstawie wartość obrotu za rok 1992 w kwocie 4.132.203.936 zł uznać należy za odpowiadającą rzeczywistym rozmiarom prowadzonej przez skarżącą działalności.

Nieprzedłożenie przez stronę remanentu towarów na dzień 31 grudnia 1992 r. pozwalało zaś przyjąć, iż towar sprowadzony w roku 1992 został odsprzedany w całości do końca grudnia 1992 r.

Zgodnie z przepisem § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 kwietnia 1991 r. w sprawie stawek podatku obrotowego od osób fizycznych oraz nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, ulg, zwolnień i trybu płatności tego podatku (Dz. U. 1991 r. Nr 38 poz. 165 z późn. zm.) od dnia 4 maja 1992 r. przychody z tytułu działalności handlowej do końca 1992 r. podlegały na podstawie poz. 58 załącznika nr 1 cyt. rozporządzenia opodatkowaniu podatkiem obrotowym według stawki 1%.

Wobec powyższego za prawidłową uznać należy ustaloną przez Urząd Skarbowy na podstawie oszacowanego obrotu i stawki 1% wartość zobowiązania w podatku obrotowym od działalności handlowej w kwocie 41.322.000 zł, tj. 4.132,20 zł po denominacji oraz łączne

zobowiązanie w podatku obrotowym za rok 1992 w kwocie 31.446.000 zł, tj. 31.344,60 zł po denominacji.

W tym stanie faktycznym, uznając skargę za niezasadną, na mocy art. 27 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym należało ją oddalić.

(Publikacja: 29-08-2003)

Oryginał. (<http://www.racjonalista.pl/kk.php/s,2652>)

Contents Copyright © 2000-2008 Mariusz Agnosiewicz

Programming Copyright © 2001-2008 Michał Przech

Autorem tej witryny jest Michał Przech, zwany niżej Autorem.

Właścicielem witryny są Mariusz Agnosiewicz oraz Autor.

Żadna część niniejszych opracowań nie może być wykorzystywana w celach komercyjnych, bez uprzedniej pisemnej zgody Właściciela, który zastrzega sobie niniejszym wszelkie prawa, przewidziane

w przepisach szczególnych, oraz zgodnie z prawem cywilnym i handlowym, w szczególności z tytułu praw autorskich, wynalazczych, znaków towarowych do tej witryny i jakiegokolwiek ich części.

Wszystkie strony tego serwisu, wliczając w to strukturę katalogów, skrypty oraz inne programy komputerowe, zostały wytworzone i są administrowane przez Autora.

Stanowią one wyłączną własność Właściciela. Właściciel zastrzega sobie prawo do okresowych modyfikacji zawartości tej witryny oraz opisu niniejszych Praw Autorskich bez uprzedniego powiadomienia. Jeżeli nie akceptujesz tej polityki możesz nie odwiedzać tej witryny i nie korzystać z jej zasobów.

Informacje zawarte na tej witrynie przeznaczone są do użytku prywatnego osób odwiedzających te strony. Można je pobierać, drukować i przeglądać jedynie w celach informacyjnych, bez czerpania z tego tytułu korzyści finansowych lub pobierania wynagrodzenia w dowolnej formie. Modyfikacja zawartości stron oraz skryptów jest zabroniona. Niniejszym udziela się zgody na swobodne kopiowanie dokumentów serwisu Racjonalista.pl tak w formie elektronicznej, jak i drukowanej, w celach innych niż handlowe, z zachowaniem tej informacji.

Plik PDF, który czytasz, może być rozpowszechniany jedynie w formie oryginalnej, w jakiej występuje na witrynie. **Plik ten nie może być traktowany jako oficjalna lub oryginalna wersja tekstu, jaki zawiera.**

Treść tego zapisu stosuje się do wersji zarówno polsko jak i angielskojęzycznych serwisu pod domenami Racjonalista.pl, TheRationalist.eu.org oraz Neutrum.eu.org.

Wszelkie pytania prosimy kierować do redakcja@racjonalista.pl